

AHMET TURAN KÖKSAL

ROMAN

AHMET TURAN KÖKSAL

HAYATI DAYAT...

Ben, Aziz. Hani bildiğiniz, tanıdığınız Aziz. Var ya canım, o Aziz işte.

Neyse, tamam tamam. Vazgeçtim. Hatırlamadıysanız boş verin, hatta unutun gitsin. Zaten başım belada, vatan hainliğiyle suçlanıyorum. Bu sebepten ne kadar az kişi ismimi cismimi bilse, sorsa o kadar iyi...

Böylesine büyük bir suçla itham ediliyorum, ama hapis-haneden yazmıyorum bunları. Ayrıca hakkımda çıkarılmış bir tutuklama kararı da yok. Sadece gazeteler öyle bir haber yaptı, ama adresim açık seçik ortada olduğu halde kimse gelip beni almıyor, tutuklamıyor. Neredeyse bir yıldır bulunduğum mekândan hiç çıkmadığımdan, emniyet güçleri ve (tabii hangi kuruma mensup oldukları bilinmez) gizli teşkilattan kişiler, beni uzaktan kolluyorlar sadece. Göz hapsinde tuttukları bu mekâna gizli bir zincirle bağlı olduğumu fark etmiş olmalılar. Bendeki basit bir agorafobi değil. Dışarı çıkmaktan korkmuyorum. Ancak dışarı çıktığımda, yani bu mekândan uzaklaştığımda benliğimden bir şeyler eksildiğini de biliyorum. Defalarca gözle görülmeyen bu perdeyi aşmayı denedim, fakat

her seferinde başarısız oldum. Zar zor attım kendimi buraya. Artık hep bu ufacak mekânda kalmayı tercih ediyorum.

Göz hapsinde tutulmamı emredenler, tutuklanırsam sorguda söyleyeceklerimden çekiniyorlar ya da kolaylıkla sorgulanamayacağımı anlamışlar ki ilişmiyorlar bana. Kaba kuvvet uyguladıkları da oldu, ama sonunda bir şekilde sulh sağlamayı başardık. Ellerinde fırsat olmasına rağmen beni ortadan kaldırmadılar şükür. Örneğin, isterlerse tıklandığım yere ani bir baskınla girerler, beni hallederler, sonra da elime bir silah tutuşturup, “Önce o bize ateş açtı,” deyip işin içinden çıkarlar. Canlarını çok sıkarsam ya da benden bir çıkarları olmasa, ancak filmlerde geçecek türde karmaşık bir operasyonu yapabilecek güçteler. İnanın bundan hiç korkmuyorum. Zaten yaşadığımın bile farkında değilim. Madden, daha çok manen öyle acılar çektim ki ölüm benim için bir kurtuluş bile olabilir.

Paranoya belirtileri mi bunlar diye şüpheye düşen yalnız siz değilsiniz inanın. Baskın yapmak, öldürmek, sonra sahte delil bırakmak... Bunlar sağlıklı bir zihne sahip sıradan birinin tahminleri değil. Ben de çok sorguladım kendimi, dışarıda beni kollayanların gerçekten var olup olmadığını kanıtlamak zorunda kaldım defalarca kendime. Yeri geldi, bu zevatın beni göz hapsinde tutmak için haklı sebepleri olduğuna inandım. Bu tür özteskin seansları, akıl sağlığımı korumak için gerekliydi.

İnatla ve gayriresmî olarak gözaltında tutulmamın sebebi pek bir sarih; kimsenin bilmediği ve benim de bilmemem gereken, gizli kalması için güçlü kişilerin çaba sarf ettiği bazı sırları, tüm açıklığıyla bilmem. İşin garibi, bu denli gizli bilgilere nasıl ulaştığım konusunda en ufak bir fikrim yok. Kesinlikle ilgim olmayan konularda, hayatımın hiçbir evresinde

içinde olmadığım olayları, ne olduğunu bilmediğim detayları ve hiç tanımadığım kimselerle ilgili gizli bilgileri tek başına öğrenebilecek durumda değilim, hiçbir zaman da olmadım. En hafifi bile, yenilir yutulur, tesadüfi şeyler değil. Açık edilmeyi bırak, ima edilse bile kıyamet kopartacak cinsten. O yüzden kontrol altında tutuluyorum. Vatan hainliğiyle suçlanıyorum; ama bulunduğum bu ufacık mekândan dışarı çıkmadığım sürece -bilgileri yaymayacağım konusunda yazılı olmayan bir anlaşma yaptığımızdan- durağan süreç, mutedil dalgalı vaziyetini koruyor. Ben de artık sır tutmaya niyetliyim. Başıma gelenler yüzünden dersimi aldım. Önemli ya da önemsiz hiçbir bilgiyi yaymaya niyetim yok. Keza ağzımdan bir kaçırırsam, ne dediysem üzerine bin daha ekleniyor ve yayıldıkça yayılıyor. Dönüyor dolaşıyor bu bilginin yayılmasını istemeyenlerin kulağına gidiyor ve olay çıkıyor. Değişmeyen final: Son tahlilde olan bana oluyor. Saklanarak, ismimi ve suretimi unutturmaya çalışarak kendimi kendimden koruyorum biraz da.

Madem bu lanet olasıca sırlara bir şekilde vâkıf oldum; kendime saklasam, açık etmesem, ne kadar iyi olurmuş. Sanki tam tersi daha makbulmüş gibi fütursuzca, olmadık yerlerde, olmadık kişilere, hem de pek rahatça söylüyorum vallahi. Durduramıyorum kendimi. Öyle ya, düşünün bir; diğer türlü mümkün müdür Şeracettin Aziz İzci'nin vatan haini olması?

Şunu açıkça ifade etmeliyim, hakkımdaki tüm suçlamalar asılsızdır. Tamam, suçu reddetmek, suçluluğun şanındandır ama vallahi, billahi ve hatta tillahi ben masumum.

Masumum da işbu iftiranın kuru olup olmadığını, yani yüzdesel olarak hapsedtiği nem oranını şu aralar ben bile kestiremiyorum. Böylesine gizli ve tehlikeli bilgileri biri bana söylemediyse kendiliğinden mi malum oldu? Yani masum

olan benim de, bana bu bilgileri gizemli şekilde malum edenler bir kişi ya da kişiler, -belki de güç odakları filan- onlar masum olmayabilirler. Peki, kim bu bilgi kaynakları, ben nasıl onlardan böyle mühim sırları bilinçsizce alabiliyorum, yayabiliyorum. Tamam, bilincim yerinde değil ve suçsuzum; fakat asıl suçlu kimdir, amacı nedir, hiçbir fikrim yok. Tek emin olduğum, olaylar nasıl gelişirse gelişsin, kabak her zaman benim başımda patlar...

Şüpheleniyorum yavaş yavaş, tüm bu olanlar tezgâhlanmış bir oyun mu yoksa? Darbe planı mı yapmış, sonra bu planları sayfalarca açık seçik yazıp, iddia makamı eliyle koymuş gibi bulsun diye lisanssız bir kelime işlemci programıyla belgeleyip, bilgisayarımda şifreli (doğum tarihim) bir sıkıştırılmış klasör içine mi saklamıştım?

Vatana hıyanet edecek ne yaptığımı bilmiyorum. Zaten suçlamalara inanmayan, onulmaz ikilemlerde kalan sadece ben değilim. Çevremdekiler, zamanında benimle olan tüm münasebetlerini hatırlamak, tartmak zorunda kalmışlardır muhakkak. “Aziz’i zararsız gördüğümden, yanında ağzımdan kaçırdığım bir şey var mı,” korkusuyla paniklemişlerdir. Sonra da, “Yok canım bir yanlışlık olmuştur, Aziz canım bu! Bu kadar önemli biri olması, bu kadar gizli bilgiye sahip olması mümkün değil,” diye kendilerini teskin edip, son tahlilde benim yerimde olmadıklarına şükrettiklerine eminim.

Herkes bilir, ben aslında pısrık bir adamım. Bırakın ülkeyi satmayı, şu hayatta annem ve babam dışında kimseyi üzümü- lüğüm yoktur. O da tek çocuk olmanın verdiği şımarıklıktan olsa gerek. Hem benim gibi silik bir adamın, devlet sırlarına vâkıf olması imkân dâhilinde olamaz.

Buna rağmen son iki üç aydır gazeteler, televizyonlar, havadakiler, karadakiler, havuzdakiler ve okyanustakiler hemen hemen hepsi düğmeye basılmış gibi beni çok tehlikeli biri ilan ettiler. Hatta bana sormadan takma isim ya da kod adı filan verdiler. Kodum renkliydi hem de. Yeşil rengi pek sevmem, şükür ki zamanında bu rengi biri kapmış ki bana “Mavi” diyorlar. İşte bitmeyen davaların sanığı, kalan ömrümden uzun olduğu kesinleşmiş gibi bakılan mahkûmiyetlerin muhatabı ve ülkenin gizli teşkilatının üst düzey yetkililerinin toptan istifa etmesine sebep olacak kadar sarsıcı detayları ifşa eden tehlikeli biri olarak karşınızdayım. Başbakanın güvenoyu almak için partisinin il teşkilatı toplantısında bile gözlerinin dolmasının müsebbibi benim, ben...

Peki, vatan haini olduğumu iddia edenler beni araştırmışlar mıdır? Psikanaliz raporları var mıdır ellerinde, çocukluğumun ya da ergenliğimin detaylarını biliyorlar mıdır?

Bakın bir daha söylüyorum: Ben efendi sayılabilecek, ince ve içine kapanık, biraz beceriksiz, herhangi bir özelliği (yeteneği) olmayan, etkisiz bir çocuktum. Karıncaları bile incitmeye korkardım. Zavallı hayvanlara arkadaşlarım gibi sadistlik yapmaya niyetlensem bile üşenirdim. Tek çocuktum, prens gibi yetiştirilmişim. Zırt pırt ağlar, her an her şeyden olumsuz etkilenebilirdim.

Basiretsiz bir şımarık olduğumu, işte bu mekâna girmeden önce bilmiyordum. Hiçbir şeyin farkında değildim. Zaten farkında olsam aileme bu denli eziyet çektirir miydim hiç? O kadar da kötü biri değilim ben. İşte bu mekân her şeyi değiştirdi. Buraya ait olunca çevremde beni seven ve bana katlanan kişilere çektirdiklerimi önce idrak, sonra itiraf ettim. Bu mekândan uzaklaşırsam farkındalığımı yitireceğimi

de biliyorum. İŖe yaramaz, pısrık ve dūŖuk zekâlı eski haliminden nefret ediyorum. Ŗyle ki eskiden ne kadar bŖyŖk yanlıŖlar içinde olduğumu, gŖzlerime benmerkezci ve kara bir perde inmiŖesine gŖremiyormuŖum. Hiçbir Ŗeyin farkında olamadığımdan, doğrunun ne olduğunu bana gŖsteren de bulunmadığından, doğal olarak hayatıma çeki dŖzen vermek için çaba sarf edemiyordum. Sadece dayım beni uyarırdı; ama o da çok sertti ve belki bu Ŗslubu yŖzŖnden uyarıları sıradanlaŖmıŖ, daha çok onun kendisiyle ŖvŖnmesine dŖnŖmŖŖ ve bŖylece benim sađırlaŖmama sebep olmuŖtu. Hiçbir Ŗeyin fakında değildim, bu tespiti bile kendime gelince yapabildim. Eski halime dŖnmeyi arzulamıyorum ve hatta eskiye dŖnersen kendime tahammŖl edebileceğimi bile zannetmiyorum.

Bulunduğum bu mekânın iyileŖtirici bir etkisi olduğunu hemen anladım. Benliđimi burada buldum diyebilirim. Herhangi bir Ŗeye bağımlı olmak iyi değildir ya, ben de bu mekâna bağımlı olmak istemedim. KiŖisel ŖzgŖrlŖđŖmŖ ve hareket kabiliyetimi kısıtlaması hoŖ değildi, fakat zihnimin ŖzgŖrlŖđŖ sŖz konusuydu. Test etmesem olmazdı, emin olmak için birkaç kez ayrılmayı denedim. UzaklaŖır uzaklaŖmaz kendimi kaybettim ve ancak baŖkasının yardımıyla dŖnŖp kendime geldim. Kendi irademle ve kendi gŖcŖmle bu mekândan kurtulmak nasip olmadı. Sonra bir gŖn beni rızam dıŖında zorla uzaklaŖtırdılar. Bir sŖre sonra bayılıp kendimden gemiŖ, ŖlŖ gibi kalmıŖım. Bir tŖrlŖ ayıltamamıŖlar beni. Sonunda geri getirmeye mecbur kalmıŖlar. Tutuklandığımda, yani mekândan zorla uzaklaŖtırıldıđımda bir et yığını gibi bitkisel hayata girdiğim için nispeten rahatım. Bu durumumu tecrŖbe edip çok iyi idrak ettiklerinden burada tıklı kalmama razı geliyorlar, fakat gŖz hapsinde tutmayı da ihmal etmiyorlar. Elektronik kelepçe vardır ya, aynen Ŗyle ev hapsinde gibiyim.

Bilincimi kazandığım için bir mekâna bağlı kalmaktan çok da rahatsız değilim, zoraki bir agorafobi edinmiş durumdayım anlayacağınız.

Peki, neden baygın bedenimi geri getirip buraya koydular? Beni vatan haini suçlamasıyla yargılayıp sonra bir şekilde akli dengesi yerinde değildir kararı aldırabilirlerdi. Zırt pırt bayılmamı bahane edip beni sorgulayamadıklarını kanıtlar, gözden ırak bir ruh ve sinir hastalıkları kliniğine yatırıp, aşırı doz ilaçla tedaviye(!) başlayıp istedikleri her neyse alırlar, alamazlarsa eceliyle öldü raporuyla kimsesizler mezarlığına defnedebilirlerdi. Sanırım benden bazı beklentileri var. İleride göreceğiz.

İftira atıp vatan hainliğiyle suçlamak, azılı bir suçlu olarak göstermek; beni hapse atamayanlar ya da kolaylıkla sorgulayamayanlar için ilk başvurulacak yöntem ki hemen uygulamaya koyuldu. Şimdi beni Mavi aşağı, Mavi yukarı diye töhmet altında bırakıyorlar. Çevremde, “Aziz’e baksana, pısrık, şımarık filan dedik, ama memleketi satmış. Orman Çiçeğine bak sen!” diyorlardır muhakkak. Halbuki çocukluğumu ve yetiştirilme tarzımı objektif olarak inceleseler, belki de bana hak verecekler.

İşte bu yüzden başımdan neler geçti de böyle kayıp bir çocukluk ve gençlik yaşadım, irdelemek lazım.

AZ DA OLSA BİR İZ KALMIŞ

Bir kere ben evin tek çocuğuydum, fakat dünyadaki tek çocukmuşum gibi üzerime titrerlerdi. Annem güya, böyle tek kalmayayım, bir şeyler paylaşayım diye bana kardeş gelsin istemiş, fakat olmamış, babam da çok ısrar etmemiş.

Küçüklüğümü bırakın, kocaman herif olduğum zamanlarda bile el bebek gül bebek davrandılar bana. Kimseden çekinmediğim için şöyle adamakıllı bir yalan dahi söylemedim. Yalanlarım hepsi sıradan, tahmin edilebilir ve hatta sevimli sayılabilecek kadar nahifti. Örneğin, ilkokulda “Karnım ağrıyor, bugün okula gitmesem,” ortaokulda “Bu bilgisayar derslerim için almanız şart,” lisede “Çok arkadaşım var ve onlar ısmarladığım şeyler için değil, beni sevdiklerinden peşimden ayrılmıyorlar,” üniversitede ise “Ertesi yıl mezun olurum artık,” şeklinde yalanlarım örneklenebilir. O kadar pısıriktım ki hayatımda bir şeyi satın alırken bir kere bile pazarlık etmedim. Fiyatını sorduğumda kaç para demişlerse sorgulamadan verdim aldım. İndirim istemek, pazarlık etmek gibi şeyleri utandığımdan değil, gereksiz ve anlamsız

bulduğumdan yapmazdım. Nasılsa masraflarımı karşılamayı sorgulamadan görev edinmiş ebeveynim vardı.

Aldığım harçlıklara musallat olan arkadaşlar edinmiştim. Zavallı annemin ve babamın bana verdikleri ortalamanın üstündeki harçlığımı elimden alanlardan, sırf beni adamdan sayıp aralarına alıyorlar diye hoşnuttum. Öyle ya da böyle, en azından param tükeninceye kadar bir şekilde arkadaşım oluyorlardı.

Evet, hiç gerçek arkadaşım olmadı. Tek sebebi pısrıklığım değildi galiba. Annem de beni çok engelledi. Hastalanacağım diye sokağa çıkmama, bir yerim incinir diye futbol oynamama, boğulurum diye yüzme kursuna yazılmama, koşarım da terlerim diye diğerlerinin oyunlarına katılmama razı gelmedi. Böylece arkadaşlarımın önünde kendimi gösterebileceğim, karşılarında “ben” olabileceğim bir durumum olmadı. Yarı bilinçli, yarı değil, abartı sayılacak ölçüde narin yetiştirmeyi tercih ettiler beni. Hastalıktan uzak ve hijyenik şekilde... Sonra bunun ceremesini çok çektim, çok...

Annemin takıntı haline gelmiş evlat düşkünlüğüne babam bazen dayanamaz, “Bu kadarı da fazla, çocuğa faydadan çok zararın dokunuyor,” diye çıkışırdı, ama pek dikkate almazdı annem. Düşünün bir, dört yaşında ancak memeden kesilmişim, o da ancak babamın sert uyarıları ve doktorun yasaklamasıyla mümkün olabilmış. Anneme kalsa ilkokulun sonuna kadar devam ederdi. Ben de zaten meme bulamayınca haftalarca kıyameti koparmışım. Sonuçta her ne kadar bana gösterilen abartılı ilgiye arada sırada cılız itirazlar etse de, babam anneme sözünü geçiremezdi. Eninde sonunda babam da yumuşar ve benim için müsrifçe yapılan harcamalara sesini

çıkaramazdı. Arada sırada, “Sert olacağım biraz,” diye kendini gaza getirdiği zamanlarda bile yumuşak sayılırdı.

Annem, ben ilkokula giderken sabah erkenden kalkar, mükellef bir kahvaltı hazırlayıp beni uyandırmaya çalışırdı. Çok nazlanırdım. Babam evden erken çıkmışsa, klişe “Karnım ağrıyor,” mazeretimi annem garip bir saflıkla yutar, böylece o gün okula gitmezdim.

Okula gittiğim günlerde ise haftada bir yıkanan önlüğümü giyer (ayrıca iki yedek önlüğüm vardı), annemin elini sıkı sıkı tutar ve dünyayı kurtarmaya gidiyormuşum gibi el üstünde okula varırdım. Annem beni sınıfın kapısına kadar bıraktıktan sonra eve dönmez, okulda benle hususi ilgilenilsin diye üye olmak zorunda kaldığı Okul Aile Birliği toplantılarına katılırdı. Toplulukta herkesin yapmaktan imtina ettiği işleri üstüne alır, yorucu angaryalara katlanırdı. Toplantı erken bitse de eve gitmez, beni okulda beklerdi. Annemin beklediğini bildiğim halde sınıftan en son çıkar, tören varsa alanda genellikle çantamı ya da başka herhangi bir eşyama kaybeder, arkadaşlarımın beni itip kakmasını bile sırtarak izlerdim. Onlar benimle dalga geçerlerdi aslında. Bense arkadaşlarım bana gülüyorlar diye az da olsa beni önemsiyorlar zannederdim. Annem bunları fark etse bile kötü niyetli arkadaşlarımın davranışlarına müdahil olmaz, beni o ortamdan çıkarmak için dil dökerdi sadece. Bense, anneciğimin o güzel sözlerini duymaz, ortada soytarı gibi itilip kakılmak için bir tarafımı yırtar, sözde anneme sinirlenir, isyan eder, çantamı falan tekmeler, yakamın düğmesini koparırdım. Annem beni bir kenara çekip üstümü başımı düzeltir, saygısızlığımı hoşgörür ve hazırladığı ıslak bir bez mendil ile yüzümü silerdi. Annem her an düelloya girecek kovboylar gibi hazırlıklıydı. Kavga çıkarmak için değil, benim bakımımı yapmak için... Örneğin,

çantasında yedek fanilamı bulundurur ve terlediğimi fark ettiği an çıkartırdı. Fanilayı önceden kullanmışsa, her ihtimale karşı benim sırtıma sokulma izni vermem için rica minnet yalvarmasını gerektiren, havlu da vardı yanında.

Eve geldiğimde ödevlerimle pek ilgilenmezdim. Annemin yalvarmasıyla canım isterse başlar ve sonunu annemin bitireceğini bildiğimden, umursamazca yarım bırakırdım. Annem ev işlerini yapar, oraya buraya koşturur ve bazen benim yüzümden kendi işlerini de aksatırdı. Zavallı babam, evde yemek olmadığı durumlarda bile isyan edemezdi.

Babam memurdu benim. Parlak bir mühendis olduğu halde devlet dairesinde çalışırdı. Rüşveti bırakınız, “Aman başım belaya girmesin,” diye çoğu işe karışmazdı. Bu yüzden ondan sonra memuriyete giren çoğu kişi doğal olarak yükseldi, terfi aldı; ama o hep aynı yerde, aynı az maaşa tamah eder şekilde kimsenin yapmak istemediği iddiasız angaryalara razı oldu. Haydarpaşa Garı’nda çalışırdı. Annemin şiddetli itirazlarına rağmen, yazın bazı günler, babamla o güzel binaya giderdim. Babam, lokomotifler ve trenler gibi konulara biraz ilgi duyduğumu zanneder, işinin detaylarını benimle paylaşmaya çalışırdı. Böylece arkadaşlarıma göre bana özel bir konuda ayrıcalık kazandırmaya çabalardı. Son kez gittiğimde babamı rahat bırakmayıp öğlen saat 14.30’da eve gidelim diye tutturup, kıyameti koparıp ortalığı da karıştırdı, peder bey tüm dairedekilere karşı onu rezil etmeme çok kızdı ve o günden sonra beni işyerine götürmedi. Annemin de istemediği şeydi zaten benim babamla gara gitmem. “Aman bir şey olur,” korkusundan uygun buldu bu kararı.

Babamla bir şeyler paylaşma fırsatını böylece teptiğimden ondan kopuk yaşadım. Zamanında bana satranç öğretmek

için çok fedakârlık yapmıştı babam. Fakat satranç oynamak için kafa çalıştırılması gerektiğini fark ettiğimde küstahça ve şiddetle reddetmiştim. Zavallı babam her zaman ona kötü davranma hakkına sahip olduğum, su katılmamış kibar biriydi. Bana kızmayı bırakın, başka şeylere de, örneğin damlayan musluğa, arabasını sürekli apartman kapısını kapatacak şekilde parkeden komşuya, penaltı vermeyen hakeme ya da yapmayacağız diye vadedip iktidara gelir gelmez “enkaz devraldık” bahanesiyle ardı ardına zam yapan başbakana dahi kızdığını, isyan ettiğini görmedim.

Derslerimde pek başarılı olmadığımdan saat ücretiyle eve derse gelen özel öğretmenlerim vardı. Sonra, sokağa çıkmadığım için arkadaşlarımdan eve gelmesini sağlayan pahalı ithal oyuncaklar edinmiştim. Soğuk algınlığı gibi basit bir şikâyetim olduğunda dahi vizite ücreti takdim edilip eve getirilen doktorlar (çoğu profesör, değilse en az doçent) ilgilendi benimle. Özel muayenehaneye gitmişliğim bile yoktu, biricik oğlunun sağlığı için ev, dükkân, arsa bile satılabilirdi anneme kalsa. Kısaca muayene için sıra beklemedim yani. Bir çocuğun hiç giymediği kıyafeti olur mu? Oldu işte. Hatta heves edilip aldırılmış, ama toplamda iki saat sürülmemiş bisikletimi arkadaşlarımdan kullanmış ve pert etmişlerdi.

Tüm bu masrafları karşılamaya babamın maaşı yetmez; ticarete oldukça becerikli rahmetli dedem İzcilerden Şeracettin'den kalan mülklerin kira gelirlerinden takviye yapılırdı. O da kiracılar kiralalarını yatırırlarsa... Babam, eksik yatanı kiracıdan isteyemediğinden, mahkemelerle ve avukatlarla uğraşmaktan da imtina ettiğinden, soğuk su içmişti üzerine çoğu zaman.

Ben işte böyle abartılmış bir ilginin odağında büyüdüm. Derslerim hep kötüydü. Zavallı annem, aslında çok zeki olduğumu, ama derslerime dikkatimi veremediğimi beyan ederdi sağa sola. Bu mazeretine de ondan başka kimse inanmazdı. Düpedüz başarısızdım oysa. İte kaka geçen ortaokul yıllarımdan sonra liseye pahalı bir özel okulda devam ettim. Herkes diplomasını aldığımda, öğrenciden geçmesi karşılığında rüşvet almanın bir başka yolu olan özel ders vermeyi reddeden ve bendeki bu kifayetsizliği sezen idealist matematik öğretmeni ve onun etkisinde kalmış, tüm amaçları beni üzmeğe olan kıskanç, takıntılı, servet düşmanı diğer öğretmenler yüzünden bir türlü diploma alamamıştım. “Ne olurmuş yani... Aziz çok çalışınca sıkılıyor işte. İmtihanda çıkacak sorulardan önce bir kuple örnek verseler... Neyse özel ders ücretinin iki katını vereceğiz,” mantığındaki anneme göre, öğretmenler bana taktıklarından hakkım yenmişti. Olsun, kaydımı daha pahalı bir liseye aldılar. Son seneyi bir kere daha tekrarladım. İte kaka lise bitti, diplomamı aldım. Her sene özel öğretmenler tutulduğu halde gittiğim dershanede sonuncu sıralardaydım. Yine annem buldu sebebini; “Lise son stresi yüzünden ilk sene kazanamadı yavrucuğum istediği fakülteyi,” diyordu. Sonraki yıl da yanlış dershane ve özel hoca seçtiği için kendini acımasızca suçladı anneciğim. Artık üçüncü seneydi. Bense daha çok bilgisayar oyunları ile ilgileniyordum. Amiga aldırılmış, arkasından renkli ekran diye tutturmuştum. İstanbul’da benim diyen grafikerde, bilgisayarıcıda bile yoktu bu aletler.

Üçüncü denemeden sonra kazanamayacağım ortaya çıktığında, dördüncü kez denemekten vazgeçip ilk basamak sınavında barajı geçenleri dâhi kabul eden Kıbrıs’ta bir üniversitede Turizm ve Otelcilik bölümüne yazıldım. Gider gitmez, daha bir ay olmadan, annemsiz hayatın çekilmez olduğunu

anladım. Zırt pırt, ucuz pahalı demeden uçak bileti aldırıp İstanbul'a geliyordum. İlk dönem devamsızlıktan kaldım, hem de tüm derslerden. O yıl öylece geçti. Bir sonraki yıl annem benimle beraber Kıbrıs'a temelli yerleştiği için özel banyosu da olan odamın bulunduğu yurttan çıktım, müstakil bir ev tuttuk. İkinci yıl annem evde olduğu için arkadaşlarım evi rahatlıkla kullanamadıklarından şikâyet ediyor diye onu yanımda istemediğimi küstahça beyan ettim. Çok yalvardı, fakat arkadaşlarım evi dingonun ahırını gibi kullansınlar diye kirayı ödeyen aileme eziyet çektirip annemi kovmak bana normal geliyordu. Artık saygısızlığı ve bencilliği olabilecek en kabul edilmez noktaya getirdiğim halde öz annem, biricik oğlunun psikolojisi bozulmasın diye bunu da kabullenmiş ve nasıl yaptıysa kendini yine kandırmıştı.

İçki ve sigara ile ilişkim yoktu. Hayatta alabildiğim tek doğru kararım gibi görmemek lazım. Sigaradan kanser yüzünden korkar, içkiden de denediğim halde beceremediğimden uzak dururdum. İlk içtiğim geceyi takip eden hafta çok hasta olmuştum. O zorla gaza getirilip içirildiğim gece, tüm hesabı bana ödetmişlerdi. Ertesi gün nereden buldularsa garsonlar kapıma gelmiş, eksik hesap var diye ayrıca para istemişlerdi. Başım o kadar ağrıyordu ki talep ettikleri ya da uydurduklarından fazla fazla verdim de defolup gittiler.

Kızlara da ilgim yoktu. Annem bundan oldukça memnundu. Birkaç kız arkadaşım olmuştu, ama onların ne istediği belliydi. Ben bile anladım ve onlardan uzak durmayı tercih ettim. Dersleri dert eden kızlarsa beni okulda pek görmediklerinden onlarla karşılaşma ihtimalim bile yoktu.

Birkaç kez kumarhanelere dadanmış arkadaşım yüzünden otellerin bodrum katlarına da gittim. Kredi kartından fiş al-

dırmışlardı bana. Aldığım fişlerle oynayamadım bir şey. Hiç sarmadı beni, zaten karışık geldi, anlamadım, zevk almadım. Elimdeki fişler boşu boşuna azalıyordu o kadar. Beni oraya sürükleyenler, kalan fişleri elimden alıp üzerine de “Becere-miyorsun sen,” diye beni aşağılayınca sıkıldığımı beyan edip çıktım. Şükür ki babam kredi kartı limitini düşük tutmuş, böylece çok zayıyatımız olmamıştı.

Dördüncü senemde bunalıma girdim. Ne kadar da ağırdu bir bilseniz... Hiçbir şey yapmak istemiyordum, ne zor işmiş depresyona girmek. Devamlı üzgün biri değildim, ama an-nem bu değişimi hemen fark etti tabii. Biraz da panik yapıp körükledi diyebiliriz. Doktorlara gittik yeniden, tiroit bezime bakıldı. Değerler normalmiş. Anneme göre depresyon has-talarının tüm belirtilerini gösteriyordum. Örneğin, kendimi üzüntülü ve değersiz hissediyordum ki gerçekten değersiz biri olduğumdan olabilirdi. Karar verme güçlüğü yaşıyordum. Zaten istediğim her şeye en az iki seçenekle sahip olduğumdan bu da normaldi. Konsantrasyon zorluğu, bellek bozukluğu çektiğim doğrudur. Keza hiçbir şeye yoğunlaşmıyor, basit bir şeyi bile hafızama atmıyordum. Daha önce zevk aldığım iş ve aktivitelerden zevk alamıyordum. Bilgisayar oyunu oy-namaktan sıkılmış gibiydim. Enerji azlığı, yorgunluk hissi ve çabuk sinirlenme desek, zaten önceden de bunlar vardı. Uyku bozukluğum, çok uyuduğumdan kaynaklanırdı. Yeme bozukluğu ise tahmin edeceğiniz gibi sadece abur cuburla beslendiğimden, doktorların tik attığı belirtilerdendi. Der-ken, birkaç ay geçmeden dünyaca ünlü bir oyun şirketinin çok tutan bir oyununun merakla beklenen yeni sürümünün çıktığı ve Amerika’da fanatiklerinin elektronik mağazalarının önünde sabahladığı haberini alınca, onların bu oyun için benden daha fazla fedakârlığa katlandıklarını görüp hallerden

hallere girdim. Bu oyuna anlaşılmaz bir tutkuyla bağlanmıştım. Sözün özü, depresyona bile tam manasıyla giremedim. Amerikalı oyundaşlarımın böyle fedakârca sabahlamalarına kayıtsız kaldığım için çok utandım ve oyunu hemen alıp bitirmeye karar vererek yeniden hayata bağlandım.

Annem depresyondan kurtulduğuma çok sevindi, ama ne olur ne olmaz diye ısrar edince, depresyon dönemi sonrasında da psikiyatriste gitmek zorunda kaldım. Kıbrıs'ta derslerinde başarılı olan arkadaşlar da vardı. Devlet üniversitesine geçenleri, yurt dışında burslu yüksek lisans yapmaya gidenleri görüp moralim mi bozuluyordu acaba? Anneme göre doktorun ilk el atması gereken konu buydu. Orada benimkine benzer böyle içinden çıkılmaz sorunları çözen bir doktor varmış; hemen randevu alındı, özel terapilere başlandı. Sonra eksik kaldı, İstanbul'da televizyonlara çıkan bir başka doktor bulundu. Onunla da birkaç seansımız oldu. Sonuçta değişen bir şey olmadı.

Babamla iletişimi kesmiştim. Annemin zoru ile mi bilmem, yine de para göndermeyi kesmemişti peder bey. Belki düzelirim diye bahar sömestrinde de Kıbrıs'ta kaldık annemle. Sonuçta tüm yılı bilgisayar oyunları ve sonuçsuz terapilerle heba ettim. Bir gün babam dayanamadı, Kıbrıs'a geldi. Dört senedir burada olduğum halde birinci sınıf derslerinin hiçbirinden geçmediğimi okuldan öğrendikten sonra bana hayatının en sert konuşmasını yaptı. Pek takmadığımı hatırlıyorum, boş vermiştim o anda. O gece alınan kararlar ertesi gün okuldan kaydımı sildirdik, İstanbul'a geldik. Kıbrıs'taki eğitim maceramı finanse etmek için dedemden kalan bir arsa ve bir dükkân satılmış, tüm para tüketilmişti. Yine hiçbir şeyin farkında değildim.

Askere gitmem gerekiyordu. Nasıl kaçabilirdim ki? Babama yeniden Kıbrıs'ta ya da belki yurt dışında herhangi bir yerde üniversiteye girmem gerektiğini söyledim. Tartıştık. Bu seferki tartışma çok büyüktü. Anlamıyordum ki, mezun olmasam dünya mı yıkılırdı... Sadece askerden kaçmak için devam edecektim işte, ne var? Kabul etmedi ve bu hayatta benim için katlandıklarını tek tek sıraladı. Diyecek hiçbir şeyim yoktu. Dediklerini zorla dinledikten sonra ben de ne yaptım? Tabii ki eski ve güçlü silahıma başvurdum: Bayıldım.

Zora geldiğimde bayılırdım ben. Böyle bir durumda anem, zavallı babama çok kızar, çok baskı yapardı. Babam kapıyı çarptı çıktı. Bayılma işini bilinçli yapmıyordum inanın. Bilinçsiz olarak, saf şımarıklığın bir tezahürü bu.

Bir yıl kadar asker kaçağı olarak yaşadım ve evden neredeyse hiç çıkmadım. Annem her kapı çalındığında, askerliğe hazırlıksız olan biricik oğlunun elinden alınacağı korkusuyla tansiyon hastası olmuştu. Babam o sıralar memurluktan yeni emekli olmuştu. Ama yine de evde pineklemiyor, doğalgaz dönüşümü yapan bir mühendislik firmasında çalışıyordu. Oldukça güvenilir biri olduğundan satınalma bölümüne müdür olmuştu. Sanırım bana tahammül edemediğinden tatil günlerinde ve hatta hafta sonlarında bile evde durmazdı. Bense kendimi bilgisayar oyunları ile avutuyordum. Rekor üstüne rekor kıramıyor olsam da zombi bırakmıyordum etrafta. Tek derdim, yeni oyunlar için ekran kartımı, daha pahalı ve güçlü olanla değiştirmektir.

Askerlik sorunu bir anda gündemimden düşüverdi. Şanslıydım, bedelli askerlik çıktı. Annem çok sevindi. Artık sıfırı tüketmiş babam banka kredisi için başvurmamı istedi. Tahmin edebileceğiniz üzere yine kılımı kıpırdatmadım. Başvurunun

son günü mecburen annemin zorlamasıyla babam gidip benim için tüm işlemleri halletti. O sırada bir oyunla meşguldüm, bitiremiyordum. Şimdi düşünüyorum da, o konuda bile çok beceriksizmişim. On yaşında çocukların “kolay” nitelendirdiği bir oyunmuş halbuki. İnternette birini buldum ve ondan benim için hayat memmat meselesi olan oyunda nasıl hile yapılacağı konusunda bilgi satın aldım. Sonra öğrendim ki forumlarda zaten yazıyor. O herife para kaptırmış oldum, ama öğrendikten sonra paramı geri istemedim bile. Hileyle kazandığım sonsuz hak sayesinde bitti ya zombiler, hayatımda hileli de olsa bir oyun bitirdim ya...

Askerlik bedelliydi, ama az da olsa askere gitmek gerekiyordu. Birliğime teslim olma günü geldi çattı. Yirmi sekiz günlük askerliğimi de sağdan soldan raporlarla, revir istirahatı ile yirmi günde bitirdim. Sonrasında ödül niyetine askerliğin iki katı uzunlukta bir tatil yaptım beş yıldızlı otellerde. Para dert değil canım, babamın ek kartının son demleri yettiği kadar.